

ΣΥΝΑΡΜΟΝΗ ΕΤΗΣΙΑ (ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ)

Ἐν Ἑλλάδι Δραχ. 10
Ἀλλοδαπῆς Δρ. χρ. 10

Ἀρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκάστου
μηνός.

ΑΓΩΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΩΝ ΗΘΙΚΩΝ ΚΑΙ ΥΛΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀφορώσα εἰς τὸ φύλλον ἀπευθύνεται
Πρὸς τὸν κ. Ι. Λαμπρίδην διηγήτορον
Ὁδὸς Ἰπποκράτους 5.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἀποδίδονται

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κύριον ἄρθρον (ἡ σημασία τῆς προσφάτου
ἐποικιστικῆς μεταβολῆς ἐν Ἑλλάδι). —
Ἐνέργειαι ὑπὲρ τοῦ ἔργου τῆς Ἐπικουρίου
τῶν Μακεδόνων Ἐπιτροπῆς ἐν Ἰταλίᾳ. —
Ἀνατολικὴ Ῥωμυλία (περὶ τῆς ἐπαρχίας
Καβακλή). — Οἱ Ἕλληνες ἐν τῇ Νοτίᾳ
Ἀφρικῇ. — Ἀγγέλματα καὶ θρύλοι. —
Μικρὰ Ἀσία (τὰ σχολεῖα Κυθωνιδῶν). —
Τὰ ἐν Ἑλλάδι. — Οἱ ξένοι περὶ ἡμῶν. —
Θεσπρωτικὰ μελετήματα

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, τῇ 18 Δεκεμβρίου 1903.

Οὐδὲν ἔτος διήλθε διὰ τὴν Ἑλλάδα κατὰ
τὰς δύο τελευταίας δεκαετηρίδας, ἐξαιρουμέ-
νου τοῦ ἔτους τοῦ πολέμου, ἀτυχέστερον, ἀνω-
μαλότερον καὶ μείζονα ἐγκλείον κινδύνους ἢ
τὸ πρὸς τὴν καταστροφὴν τοῦ βαίνοντος ἔτους
τοῦτο 1903. Ἐκυβήθη ἐν ἀναρχίᾳ καὶ πρωτο-
βανείᾳ πολιτικῇ ἀνωμαλίᾳ, ἐγκαταλείψαντι ὑπὸ
τῆς συγχύσεως καὶ τῆς ἀνοίας καὶ διήνυσσε
τὸν βίον του ὁλόκληρον σχεδὸν ἐν μέσῳ φθῶν
καὶ προσδοκιῶν, ἐνδεὲς περὶ τῆς αὐρίου ἀγω-
νίας, ἐν πλήρει ἐξαρθρώσει τῆς συνεκτικῆς τῶν
κοινωνικῶν δυνάμεων μηχανῆς, ἥτις καλεῖται
πολιτεία.

Ἀλλὰ καὶ τοιοῦτον διατελέσαν ἔστω εὐλο-
γημένον τὸ ἔτος 1903, ἂν ἐκ τοῦ χάους, ὅπερ
ἐδημιούργησε, προωρίσται νὰ ἐξέλθῃ τὸ φῶς,
ἂν κατὰ τῆς κορυφώσεως τῆς πολιτικῆς ἀτα-
σθαλίας καὶ ἀκολασίας ἐνεκυμώσῃ τὰ ἀγα-
θοεργὰ σπέρματα τῆς ἀντιδράσεως.

Σημεῖα ὁρατὰ τῆς ἀντιδράσεως ταύτης ἐξ-
δηλώθησαν πολλὰ καὶ ποικίλα καὶ ἀνὰ μέσον
τῶν μεγάλων λαϊκῶν τάξεων καὶ ἐν τούτοις
στενωτέρων κύκλων τῶν πολιτευομένων, ἐπι-
φανέστατον δὲ τῶν σημείων τούτων εἶναι ἡ
κοινὴ σύμπασις τοῦ ἔθνους, δύναται τις εἰ-
πεῖν, ἀποσπορῇ κατὰ τῆς διαλύσεως τῆς βουλῆς.

Ἀπαῖ ἐτι ὁ ἐλληνικὸς λαὸς ἐδείχθη τῶν
πολιτικῶν ἡγετῶν τὸν νηφαλιώτερον τὴν κρί-
σιν, συνετώτερον τὴν ἀπόφασιν, τῶν μελλόν-
των ἐξύτερος εἰκαστῆς, ἀρίστα διαγνοῦς, ὅτι
ἐν τῇ ποικίλῃ ἀδυναμίᾳ τῆς Ἑλλάδος θὰ ἀπε-
τελεῖ τὸ καιριώτατον καὶ τελευταῖον κτύπημα

κατὰ τῶν ἐθνικῶν ἐλπίδων τῆς, ἂν, καθ' ἣν
στιγμὴν πρόκειται νὰ ἀποφασισθῇ ἡ τύχη τῆς
καρδίας τοῦ ἐλληνισμοῦ, ἡ Ἑλλάς αὕτη μεθί-
στατο εἰς τὴν θέσιν, ὥστε καὶ θέλουσα νὰ μὴ
ἐργασθῇ. Διότι νεαὶ ἐκλογαὶ οὐδὲν ἄλλο θὰ ἐσθ-
μαίνον ἢ ἐπὶ ἀναίσθητος πρὸς τῶν κινδύνων τού-
των περὶ ἐνὸς μόνον ἐφ' ὀντίζον, τούτου, ἂν
ἐπρεπε νὰ παραδῶσθαι τὰ γλίσχρα λείψανα τοῦ
δημοσίου ταμείου εἰς τοὺς θεσθίρας τοὺς ἐπευ-
ρημοῦντας τὸν κ. Δηλιγιάννην ἢ τοὺς ἀργοτρί-
τους τοῦ κόμματος τοῦ κ. Θεοτόκη.

Ἀλλὰ τοιαῦτα φιλοδοξοῦσαν τὴν Ἑλλάδα
οὐδέποτε ἠθέλησεν ὁ ἐλληνικὸς λαὸς, σπανίως
δὲ ἐξεδήλωσε τὴν περὶ τούτου ἀντίθετον γνώ-
μην του κατὰ τρόπον ὁμοφωνότερον ἢ ὅσον
κατὰ τὴν πρόσφατον ἐποικιστικὴν μεταβολήν,
ἥτις εἶναι ἔργον καθαρὸν τῆς νομιμοφρονος
στάσεως τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ.

Ἀρὰ γε θὰ κατανοήσῃ ἡ ἐνεστῶσα κυβέρ-
νησις τὴν σημασίαν τῆς σωτηρίας, ἀλλὰ χα-
ρακτηριστικῆς ταύτης διαγωγῆς τοῦ ἐλληνι-
κοῦ λαοῦ; Θὰ διαγνώσῃ τὸ ὑπονοούμενον τῆς 6
Δεκεμβρίου, ἐπὶ ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἀνῆλθεν οὐχὶ
διὰ τῆς ἰδίας δυνάμεως, οὐδ' ἐνεκα τῆς πολι-
τικῆς αὐτοῦ ἀρετῆς, ἣν τὸ παρελθὸν αὐτοῦ δὲν
διετράνωσε — πολλοὺ γε καὶ δεῖ — καθ' ὅλο-
κληρίαν ἀσπίλον, ἀλλ' οἰνεὶ διὰ νέας χειροτο-
νίας ἐπιτακτικώτερας ἐπὶ ἐκείνης, ἣν διὰ τῶν
ἐκλογῶν συνήθως ἐκφράζει, τοῦ ἐλληνικοῦ
λαοῦ, ὅπως πᾶσαν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἀφιε-
ρῶσι εἰς ταῦτα τὰ κυριώτατα καὶ πρωτεύοντα
δύο μελήματα, τὴν εὐταξίαν τῶν οἰκονομικῶν
καὶ τὴν στρατιωτικὴν τῆς χώρας ὁργάνωσιν;

Πειστικὰ καταφατικῶς λύνοντα τὰ ἐρωτή-
ματα ταῦτα ἔχομεν τεκμήρια τὰς πολλαπλὰς
κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας δηλώσεις τῶν δύο
κυρίων παραγόντων τῆς ἐνεστάσης κυβερνή-
σεως, τοῦ προέδρου αὐτῆς κ. Γ. Θεοτόκη οὐ,

ἀδιαφιλονέηκτος εἶναι ἡ σύνεσις, ἡ μετριοπά-
θεια καὶ ἡ ἀνιδιοτελής φιλοπατρία, καὶ τοῦ κ.
Σιμοπούλου, τοῦ ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν,
οὗ ἡ ὁμολογημένη ἀμεροληψία περὶ τὴν εἰσ-
πραξίν τῶν φόρων καὶ περὶ τὴν φορολογικὴν
νομοθεσίαν δεινότης κατεδείχθησαν λαμπρῶς
ἐν τῇ πρώτῃ τριετείᾳ διοικήσεως τοῦ κ. Θεοτόκη.

Οἰκονομία καὶ στρατός! Ἰδοὺ τὰ δύο μέ-
γιστα προβλήματα, εἰς ἃ θὰ ἀφιερώσῃ καὶ πρέ-
πει ἀναποφύκτως νὰ ἀφιερώσῃ τὴν προσοχὴν
τῆς ἡνὶα κυβερνήσεως. Τούτων δ' ἐπιλαμβάνο-
μένη μετ' εὐσταθείας ἀκάμπτου θὰ ἔχῃ μετ' ἑ-
αυτῆς ὁλόκληρον τὸν ἐλληνικὸν λαόν καὶ θὰ
περιβληθῇ τὴν ἀπαραίτητον ἐκείνην ἠθικὴν δύ-
ναμιν, ἥτις εἶναι ἰκανὴ νὰ συντρέψῃ πᾶσαν
ἐναντίαν τάσιν, πᾶσαν πολιτικὴν μηχανορρα-
φίαν ἐξ ἐκείνων, αἵτινες κατήσχυναν τὴν πα-
τρίδα κατὰ τοὺς τελευταίους καιροὺς ὡς ὡ-
ραν ἀνίκανον νὰ αὐτονομηθῇ καὶ αὐτοδιοικηθῇ
πρὸ τῶν ὁμμάτων σύμπασις τοῦ πεπολιτισμέ-
νου κόσμου, ἐν ᾧ πᾶν τούναντιον συμβαίνει,
ἐν ᾧ οὐδεὶς λαὸς τῆς Ἀνατολῆς ἔχει ἐμπαθε-
στέρα τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν τάξιν, τὴν εὐνο-
μίαν, τὴν εἰρήνην ἢ ὁ ἐλληνικὸς λαός, διότι
οὐδεὶς λαὸς ἔχει μείζονα τὴν φιλοποσίαν, ἥς
τοὺς ἐντίμους καρποὺς μόνον ἡ τάξις καὶ ἡ
εὐνομία καὶ ἡ εἰρήνη καὶ μόνον αἱ θεαὶ αὗται
ἀσφαλιζοῦσιν.

Ἄν ταῦτα οὕτω ἐπιτελεσθῶσιν, ὡς ἐλπίζο-
μεν, ἂν τὸ τὸσούτως ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα σωρεῖ-
ται θυέλλας ἔτος 1903 ἐνέκρυπτεν ἐν αὐτῇ
τὴν τοιαύτην γαλήνην, ἂν ἡ κατ' αὐτὸν ῥαγ-
δαία καὶ ἀπροσδοκήτως ὀξεῖα ζύμωσις τῶν
ἀποσυνθετικῶν τῆς πολιτείας σπερμάτων ἐπ-
εταχυνε τὴν φθορὰν τῶν, ὅπως ἀπηλλαγμένη
τῶν μικροβίων τούτων ἡ κακοδαίμων πολιτεία
αὕτη ἀνακτήσῃ πλήρη τὴν υγιείαν αὐτῆς καὶ
ἰδῇ τὸ Πανελλήνιον εὐτακτοῦν τὸ βασιλεῖον
τούτου, τὴν κρηττάδα τῶν ἐλπίδων σύμπασις
τοῦ γένους περὶ ὁλοσχεροῦς ἀποκαταστάσεως
καὶ εὐκλεοῦς πολιτικοῦ μέλλοντος, ὧ! τότε
ἔστω εὐλογημένον τὸ ἔτος 1903!

ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΚΟΥΡ. ΤΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΝ ΙΤΑΛΙΑ

Ἡ φιλότιμος δράξ τῶν Ἑλλήνων φοιτητῶν
ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας νέον δίδει μάθημα
καὶ παράδειγμα μιμήσεως εἰς τοὺς φοιτητάς
τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου.

Ἰδοὺ τί περὶ αὐτῆς γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Νε-
απόλεως ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1903.

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, 7ην τρέχοντος μη-
νὸς ἐγένετο ἐν τῇ «Ἐνώσει τῶν Ἑλλήνων φοιτη-
τῶν» ἐσπερὶς ὑπὲρ τῶν παθόντων ἀδελφῶν ἡμῶν
Μακεδόνων.

Εἰς τὴν ἐορτὴν προσήλθον ὁ γεν. Πρόξενος κ.
Τυπάλδος, ὁ Πρόξενος ἐν Καστολλομάρε κ. Φω-
κᾶς ὁ κόμης Faucault du Daugnon μετὰ τῆς ἐρι-
τίμου κυρίας του, ὁ γνωστὸς φιλέλληνας κ. Δαμιάνης
ὁ φιλέλληνας διηγήτορος κ. Monteforte, πάντα τὰ μέλη
τοῦ Συλλόγου τακτικά καὶ ἐκτακτά καὶ πολλοὶ κύ-
ριοι τῆς ἐνιαυθῆ παροικίας.

Μετὰ τὸν λόγον τοῦ προέδρου κ. Παλαιολόγου
περὶ Μακεδονίας, ἀπήγγειλεν ὁ κ. Μανιατάκης
τὸ ποίημα «ὁ βράχος καὶ τὸ κύμα» καὶ ὁ κ. Ἀλε-
ξίου «ὁ Ματρώζος».

Μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῶν ποιημάτων, ὁ ἐνθε-
ρμος νεαρὸς καλλιτέχνης κ. Δ. Σπυριδὸς ἐψάλε τὸν
«Γέρω Δῆμον» καὶ τὸ ἀστὰ ξένα», κατενθουσιάζ-
σας πάντας τοὺς παρευρισκομένους, ἀποσπᾶσας
οὕτω τὰ χειροκροτήματα καὶ συγχαρητήρια αὐτῶν
ὅσοι κ. Τσερούλης τρώφιμος τοῦ ἐνταῦθα
Ὁδείου ἐπαίξεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου μὲ μεγάλην
ἡχὴν διάφορα μουσικὰ τεμάχια.

Ἐν τέλει ὁ Πρόξενος κ. Τυπάλδος ἀνέπτυξε δι-
όλίγων τὸν σκοπὸν τῆς ἐορτῆς, παρακαλέσας τοὺς
παρόντας Ἕλληνας νὰ καταβάλωσι πάντες τὸν
ὀβολὸν αὐτὸν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν Μακεδόνων.

Σημ. «Ἀγῶνος». Παρὰ τοῦ ἀξιότιμου ἡμῶν
ἀνταποκριτοῦ ἀναμνηστικὸν νὰ μᾶθωμεν καὶ τὸ ἀπο-
τέλεσμα τῆς φιλοπατρίδος ταύτης μερίμνης.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΡΩΜΥΛΙΑ

Ἱστορικαὶ καὶ στατιστικαὶ πληροφορίες
περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαρχίας
Καβακλή.

(ἰδὲ καὶ προηγούμενον φύλλον).

B.

Πρὸς βορρᾶν τοῦ Καβακλή κείναι τὸ Μέγα Μο-
ναστήριον, περὶ οὗ ὁ κ. Λουλουδόπουλος παρατίθει
τὴν ἐκθεσιν τοῦ αὐτοῦ διαρκῶς μένοντος διδασκά-
λου κ. Αὐγερ. Παπαϊωαννίδου ἔχουσαν οὕτω:

1.—Εἰς ἀπόστασιν 2,30' ὥρῶν ἀπὸ τοῦ Καβα-
κλή εὐρίσκεται τὸ χωρίον Μέγα Μοναστήριον κατ-
οικουμένον ἀποκλειστικῶς ὑπὸ Ἑλλήνων. Τὸ χω-
ρίον τοῦτο εἶναι ἐκτισμένον εἰς τὰς νοτίας ὑπώρειας
ὄρους, ἔχοντος τρεῖς κορυφάς, τῶν ὁποίων ἡ ὑψηλὴ
τέρα φέρει τὸ ὄνομα «Καλὴ-Μπαῖρ». Ἐπὶ τῆς κο-
ρυφῆς τοῦ Καλὴ-Μπαῖρ ὑπάρχει ὁροπέδιον ἐπὶ τοῦ
ὁποίου σώζονται μέχρι σήμερον ἐρείπια ἀρχαιοτά-
του φρουρίου, ἐξ οὗ καὶ ἡ κορυφὴ αὕτη ὠνομάσθη
ὑπὸ τῶν Τούρκων Καλὴ-Μπαῖρ ἥτοι ἀφ' οὗρου τοῦ
βουνου. Τὸ ὄλον δὲ ὄρος φέρει τὸ ὄνομα «Μονα-
στήρ-Μπαῖρ» ἥτοι ὄρος τοῦ Μοναστηρίου.

2.—Εἰς τὸ μέρος τοῦτο πρὸ πέντε ἐτῶν εὐρέθη
τυχαίως νόμισμα ἀργυρὸν ἐνὸς τῶν διαδόχων τοῦ
Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης
Λυσίμαχου. Μεταξὺ τοῦ Καλὴ-Μπαῖρ καὶ τῆς ἐτέ-
ρας κορυφῆς τοῦ βουνου ὑπάρχει ἀρχαῖον παρεκ-
κλήσιον τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ «Ἀγ. Ἀθανα-
σίου, ἐνθα κατ' ἔτος τὴν δευτέραν ἡμέραν τοῦ Πά-
σχα τελεῖται ὑπὸ τῶν Μεγαλομοναστηριατῶν πα-
νήγυρις.

3.—Τὸ χωρίον Μέγα Μοναστήριον, εἶναι ἀρ-
χαϊότατον ἄγνωστον ὅμως τυγχάνει ἡμῖν τὸ ἀρ-
χαιόν του ὄνομα, καθὼς καὶ πᾶσι μετέπειτα ὠνο-
μάσθη Μέγα Μοναστήριον. Τὸ ὅτι εἶναι ἀρχαιοτά-
τον ἀποδεικνύουσιν αἱ κατὰ καιροὺς ὑπὸ τῶν δια-
φόρων κατοίκων του ἀνακαλυπτόμεναι ἀρχαιοτήτες.
Πρὸ 35 περίπου ἐτῶν κατὰ τὴν θέσιν «Μάρμαριν»,
ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἀπέχουσαν τοῦ χωρίου, ἀν-
εκαλύφθη ὑπὸ τινος χωρικοῦ, ἐντὸς τοῦ ἀγροῦ του,
καλλιεργούντος αὐτὸν στήλη ἐκ μαρμαροῦ, ἀφ' ἧς
κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἰς τὸν Θεὸν Ἀπόλλωνα,
καὶ φέρουσα ἐπιγραφήν, ἣν πρὸ ἐτῶν ἐδημοσίευσεν
ἐν τῇ «Φιλιππουπόλει» ὁ ἀρχαιολόγος κ. Χρ. Τσοῦν-
τας μετὰ σημειώσεων. Καὶ πέρσι (1901) κατὰ
μῆνα Αὐγούστου, ἐδημοσίευσεν αὐτὴν ἐν ταῖς «Εἰδ.
τοῦ Αἵμου» ὁ καθηγητὴς τῶν Ζαριφειῶν κ. Μ.
Ἀποστολίδης μετὰ διορθώσεων κλπ.

4.—Τὴν ῥηθεῖσαν στήλην ἐκ τοῦ μέρους ἐνθα εὐ-
ρέθη, καὶ ὅπου βεβαίως ὑπῆρχεν ἀρχαῖος ναὸς, μετ-
έφερον οἱ Μοναστηριαῖται καὶ ἔστησαν ἐντὸς τῆς
ἐκκλησίας τῶν. Πρὸ δεκά ὥρας ἐτῶν ἡ Βουλγα-
ρικὴ κυβερνήσις πληροφορηθεῖσα τὴν ὑπαρξίν τῆς
ἀρχαιοτάτης ταύτης διατάξε τὴν μεταφορὰν αὐτῆς
εἰς τὸ ἐν Φιλιππουπόλει Βουλγαρικὸν ἀρχαιολογικὸν
Μουσεῖον.

5.—Πλησίον τοῦ μέρους, ὅπου εὐρέθη ἡ ὡς ἀνω-
τέρω ἐνεπίγραφος στήλη, ἀνευρέθησαν πρὸ ἐτῶν καὶ
ἄλλα ἀρχαῖα νεκρικῆς, ἥτοι ὑδροχόος χαλκίνη,
ἄλυσαι χρυσοῦ κλπ. Πιθανώτατα δὲ νὰ εὐρίσκωνται
καὶ ἄλλαι ἀρχαιοτάτης σπουδαίαι οὐδεμία ὅμως
μέχρι τοῦδε παρ' οὐδενὸς ἐγένετο ἔρευνα!

6.—Μεταξὺ Μεγ. Μοναστηρίου καὶ τοῦ Βουλ-
γαρικοῦ χωρίου Καραλί δερὺ ὑπῆρχεν ἄλλοτε καὶ
ἕτερον ἐλληνικὸν χωρίον ὀνομαζόμενον «Σιγμελί»
καὶ ἀπέχον τοῦ Μεγ. Μοναστηρίου περὶ τὰ 3/4 τῆς
ὥρας. Ὁ τόπος ἐνθα εὐρίσκετο ἄλλοτε τὸ χωρίον
τοῦτο φέρει ἐτι καὶ νῦν τὸ αὐτὸ ὄνομα «Σιγμελί»
καὶ ἀνήκει εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ δήμου Μεγάλου
Μοναστηρίου.

7.—Μεταξὺ Μεγ. Μοναστηρίου καὶ τοῦ Βουλ-
γαρικοῦ χωρίου Καλφάκι καὶ ἐπὶ τῆς βορείου κλι-
τύς τοῦ ὄρους (Καλὴ-Μπαῖρ) ὑπῆρχε ποτε καὶ
ἕτερον ἐλληνικὸν χωρίον «Μπαχτσέ-Μπουναρ» ὀνο-
μαζόμενον. Ἡ τοποθεσία τοῦ χωρίου τούτου φέρει
εἰσὶ τὸ ὄνομα τοῦ «Μπαχτσέ-Μπουναρ», ἐνθα
εὐρίσκεται καὶ πηγὴ ὕδατος διαγεγραμμένου καὶ κη-
πος, ἀνήκων εἰς κάποιον τινα τοῦ Μεγάλου Μο-
ναστηρίου.

8.—Ἔτερον χωρίον ἐλληνικὸν ὑπῆρχε μετὰ
Μεγάλ. καὶ Μικροῦ Μοναστηρίου καλούμενον «Γκι-
μελί».

1) Σιγμελί=Σαγ-Μελὴν ἥτοι Ἀρχαγγέλος Μεγάλ. Καθὼς
δηλοῦται ὑπῆρχεν ἐκεῖ Μοναστήριον τοῦ Ἀρχαγγέλου Μεγάλ.
ἐξ οὗ πιθανὸς ὠνομάσθη καὶ τὸ νῦν χωρίον Μέγα Μοναστήριον.
Τὸ Μικρὸν Μοναστήριον εἶναι ἀποικία τοῦ Μεγάλου ἐξ ὧν
ἐξάγεται ἱστορικῶς.

ρετζι», οὕτως τὸ ὄνομα φέρει ἡ σήμερον αὐτοῦ
τοποθεσία.

9.—Οἱ κάτοικοι τῶν ὡς ἄνω ἐλληνικῶν χωρίων
«Σιγμελί, Μπαχτσέ-Μπουναρ καὶ Γκιμελί», μὴ
δυνάμενοι νὰ ὑποφέρωσι τὰς βιαιοπραγίας καὶ δηλώ-
σεις τῶν Τούρκων (Κιρτζαλήδων) ἐγκατέλειψαν τὰ
χωρία τῶν πρὸ διακοσίων ἐτῶν καὶ μετέβησαν εἰς
Μέγα Μοναστήριον, ὡς εἰς ἀσφαλέστερον μέρος· καθ-
ὅτι εἰς πᾶσαν ἐπιδρομὴν τῶν βαρβάρων Κιρτζαλή-
δων, τὰ μὲν γυναῖκόπαιδα κατέφευγον εἰς τὸ βουνόν,
οἱ δὲ δυνάμενοι φέρειν ὄπλα, ἀντιτάσσοντο ἀπέ-
κρουον τοὺς ἐπιδρομείς.

10.—Τὸ νῦν χωρίον Μέγα Μοναστήριον ἔχει
(290) οἰκίας καὶ 1600 κατοίκους, πάντας Ἕλλη-
νας. Τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα αὐτῶν εἶναι ἀπαράλλακτα,
ὅπως καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἐλληνικῶν χωρίων Κα-
ρυῶν κτλ. Κατὰ τὸ θέρος συνεθίζουσι νὰ φορῶσιν
ὑποκάμισον μακρὸν φθάνον μέχρι τοῦ γόνατος, ἐν
εἰδὲι φρουστάνελλας. Ἐχει μίαν λαμπρὰν ἐκκλησίαν
νεοδμητον, ἀνοικοδομηθεῖσαν τῇ 1893—καὶ τρεῖς
ιερεῖς. — Διατρεῖ δημοτ. Σχολεῖον τετράτακτον,
ἐν ᾧ φοιτᾷσι 50 μαθηταὶ καὶ δύο διδασκάλους.

Καθὰ ἀποδεικνύεται καὶ τὸ χωρίον Φουντουκλί,
τὸ νῦν ἀποκλειστικῶς ὑπὸ Βουλγάρων κατοικουμένον
(ἄλλοτε δὲ καὶ ὑπὸ Τούρκων), τὸ πάλαι ἦτο χω-
ρίον ἐλληνικόν· ἴσως καὶ πόλις τις. Εὐρίσκεται δὲ
πρὸς Β. τοῦ Ἑλληνικοῦ χωριοῦ «Ακ-Βουνάρ, ἐπὶ
τοῦ ποταμοῦ Τόνσου (Τούντζας).

Πέντε περίπου λεπτὰ τῆς ἄρας μακρὰν τοῦ χω-
ριοῦ Δογάνογλου καὶ πρὸς τὸ νότιον μέρος αὐτοῦ
εἰς τινα ἀγρὸν, πλησίον τοῦ ὁποίου ὑπάρχει πηγὴ
ἀφθόνη ὕδατος καὶ δάσος ὠραῖον, ἀνευρέθησαν πρὸ
ἐτῶν διάφορα ἀγάλματα καὶ ἀνάγλυφα, παριστά-
νοντα τὸν Ἀσκληπιὸν καὶ ἄλλους· ἔφερον δὲ καὶ
ἐπιγραφάς.

Γ.

Ἀνατολικῶς τοῦ Μεγ. Μοναστηρίου εἰς ὠριαίαν
ἀπόστασιν ἀπ' αὐτοῦ εὐρίσκεται τὸ Μικρὸν Μο-
ναστήριον, ὅπερ μετὰ τῶν χωρίων Δράμα καὶ Τσε-
κούρ-κιοῖ ἀποτελεῖ ἓνα ἔθνος. Ἐξ ὧν σημειώσεων
ἡδυνήθημεν νὰ κρατήσωμεν ἐξάγωμεν, ὅτι τὸ Μικρὸν
Μοναστήριον, ἄλλως Ἀρβανίταις, ἔχει 206 οἰκίας,
1060 κατοίκους. Διατρεῖ τετράτακτον Δημοτικ.
Σχολεῖον μετ' ἐνὸς διδασκάλου καὶ 45 μαθητῶν καὶ,
ὡς ἐστὶν εἰκόσιαι, εἶναι ἀποικία τοῦ Μεγάλου Μο-
ναστηρίου, οὕτως ἀπέχει μίαν ὥραν. Ἐχει μίαν ἐκ-
κλησίαν καὶ 3 ιερεῖς.

Ἡ Δράμα συνολίσθη τῇ 1885 ὑπὸ Μικρομνα-
στηριατῶν καὶ Μεγαλομναστηριατῶν (Ἑλλήνων).
Ἐχει 43 οἰκίας καὶ 214 κατοίκους· μίαν ἐκκλη-
σίαν, ἓνα ἱερεῖα καὶ ἀπέχει τοῦ Μικροῦ Μοναστηρίου
6 χιλιόμετρα.

Τὸ Τσεκούρ-κιοῖ, κείμενον Ν. Α. τοῦ Μικροῦ
Μοναστηρίου εἰς 6 χιλ. ἀπόστασιν, ἐν μέσῳ κατα-
φύτου θέσεως καὶ χλοανοῦς, ἔχει 52 οἰκίας καὶ
234 κατοίκους μετὰ μίαν ἐκκλησίαν, ἐνὸς ἱερέως.
Μίαν Δημ. Σχολήν, μετ' ἐνὸς διδασκάλου καὶ 20
μαθητῶν.

Δ.

Πρὸς βορρᾶν τοῦ Καβακλή, ἐπὶ τῆς κλυτῆς μι-
κροῦ γηλόφου, κείναι τὸ «Ακ-Βουνάρ» (Ἀσπροπ-
γάδον), κατοικουμένον ὑπὸ 140 οἰκονομῶν, 780
κατοίκων. Λειτουργεῖ ἐν «Ακ-Βουνάρ» ἐν ἡνωμένον
τετράτακτον Δημ. Σχολεῖον, μετ' ἐνὸς διδασκάλου
καὶ 65 μαθητῶν. Μία ἐκκλησία μετὰ δύο ἱερέων.

Ε.

Πρὸς Ν. τῶν Καρῶν καὶ Α. τοῦ Καβακλή εὐ-
ρίσκεται τὸ Σιναπλή, περὶ τοῦ ὁποίου σημειώσεις
εὐρεσθήθη νὰ πέμψῃ πρὸς ἡμᾶς ὁ πέριτον αὐτοῦ
διευθυντὴς τῆς Σχολῆς κ. Στ. Ἀγγελίδης, ἐπιγρά-
ψας αὐτάς περὶ Σιναπλῆ.

Τὸ χωρίον Σιναπλή, εὐρισκόμενον πρὸς Ν. τῶν
Καρῶν καὶ ἀπέχον αὐτοῦ περὶ τὰς 2 ὥρας, κ

[illegible]

